

Szerkesztői és kiadó iroda:
NYIREGYHÁZÁN,
 Széna-tér 121-ik szám alatti házban.
 Bérmentetlen levelek el nem fogadtatnak.
 Nyílt tér alatt 30 kr. bélyegdíjon kívül minden
 négyszer hasábzott garmond-sorért 25 kr. o. é.
 fizetendő.

NYIR.

Fizetési díj:
 A kiadó... egész évre . . . 5 fr. 50 kr.
 Házhoz... postán küldve . . . 6 „
 Félévre 3 „
 Évnyegyedre 1 „ 50 kr.

Hirdetések díja: minden hathasábos petif
 sor egyszeri igtatásánál 5 kr., többszö-
 rinél 4 kr. Bélyegdíj 30 kr.

SZABOLCSMEGYE ÉS A HAJDU-KERÜLET KÖZLÖNYE.

Külföldre nézve kiadó-hivatalunk számára hirdetményeket elfogad: Zeisler M. Pesten.

A nyiregyházi r. kath. iskola-egylet programja.

Korunk kiválólag a népnevelés eszméjével foglalkozik; az ösök mulasztásait helyrehozandó, tanodák ezelszerű szaporításáról gondoskodik. Az egyház, mint a tudományok feutartásának és művelésének előharczosa, tehetségéhez képest tanintézeteket alapított s nyitott a tanképesek vágyainak kielégítésére, de az állam nem nyújtott mindig megfelelő segédkezet a szellemi ama tényezők előmozdítására; innét van az, hogy édes hazánk némely vidékein a népnevelés s tanítás életfája nem hozott üde gyümölcsöket.

Szabolcsmegye a mult századok folytán fegyvermoraj s párttusák színhelye levén — a muzsák halgattak; s alig volt csak főelemi tanodája is, jelenleg azonban — főleg a nagyméltóságú egri érsek, mint a tudományok Maecenása, valamint az alelemi tanodák szaporítására, ugy a főelemi iskolák létesítésére kegyes figyelmet fordítván: Szabolcsban illetén néhány tanodák is létesültek.

A nagyméltóságú vallás- és közoktatási miniszter ur az iskolai egy-

letekre vonatkozó magas felhívása folytán, egri Érsek ő nagyméltósága — valamint a megye főispánja az iskolai egyletek megalakítását sürgősen ajánlván, Nyiregyházán, mely Szabolcsban főleg van hivatva — az iskolák fokozatos emelésére — a kath. közönségnél megalakulván az iskolai egylet, bizottmányt választott azon célból: hogy a fenálló főelemi tanosztályok korszerűleg vezetessenek s egy középtanoda (vagyis aglymnasium) megalapítása- s létesítésére a célhoz vezető lépéseket megtegyje.

Szabolcsmegyében a különböző vallásfelekezetű lakosok összes száma — ide nem értve a Hajdu-kerületet — 220 ezerre rug, ezeknek — a két szertartású kathólikusok közel felét képezik; — méltó és ezelszerű tehát: hogy ezen jelentékeny számú kath. lakosság kellő kiképzetéséről gondoskodjunk.

Az általunk tervezett középtanodában, oly tanrendszert kívánunk alkalmazni, melylyel az illető tantárgyaknál az elméleti oktatás a gyakorlati — illetőleg real-iránnyal párhuzamoson kezeltek;

Hogy nyilvános tanintézet legyen

ez, és hogy kiadott bizonyítványai érvényesek legyenek minden felsőbb és nyilvános tanintézetnél is.

Mint hogy azonban anyagilag sokkal gyengébb helyzetben vagyunk, sem hogy e szent s nagy ezélt kizárólag saját erőnkéből képesek lennénk fogantatosítani; ez okból a szükséges összeg, — illetőleg alap beszerzését, részint a tanulmányi alapból, részint az egyesektől, egyházi és világi testületektől kérendő jótékony adakozások útján ohajtuk eszközölni, azon világos kijelentéssel azonban, hogy részünkről is megkérjük a tőlünk telhető áldozatokat. — Az ily utakon begyülemendő pénzösszeg a nyiregyházi takarékpénztárba fog letéetni s ott gyümölcsöztetni mindaddig, — miglen olyatén tőke gyülmne össze, melynél fogva lehetőnek látná az e célra választott bizottmány a középtanodának legalább is alsó osztályai-bani megnyitását. Az e célra begyülemendő kegyes adományokról kimutatás nyilvános lapok útján fog közzétéetni.

Az adakozás kettős minőségben történhetik: t. i. a pártfogó-tagok, kegyességöktől függő határozatlan

összegeket irhatnák alá; az alapítók adománya azonban 100 osztr. ért. forintban határozatlik meg; mely összeg vagy készpénzben fizettetik le, vagy kötelezvénynyel biztosittatik, mely esetben csak a 100-tóli hatos kamata évenként lesz egyszerre beküldendő.

Kelt Nyiregyházán, 1868-ik évi július hó 19-én tartott iskolai bizottmányi gyülemünköböl

Simon Endre, elnök; Bodnár István, alelnök; Vidliczkay József, pénzt. ellenőr; Beniczky Miksa; Sztárek Ferencz; Takács Alajos; Dobay Sándor; Kristóf István; Andráscsik József; Klajnyik György; Lőrincz Ferencz; Szabó János; Bodnár János; id. Blaskó Mihály; — Vida Nándor, jegyző.

Chaos a czimben, versenyzavar a szövegben.

Szerencsétlenség történt! no de meg ne ijedjen a nyájas olvasó: a baj nem veszélyes. Egy kis vihar támadt, a jelzett nyirfát megingatta tövében, lombjait összekuszálta — s az árnyában ábrándozó annyira meghökent, hogy — urtica bokorban keresett menedéket s ellenfeleit égető csalán-hadonászásokkal fogadja. Ha ez nem elég, befogja pegasusait nyikor-

TÁRCZA.

CYPRUS LOMBOK LUKÁCS DÉNES HONVÉD-EZREDES SIRHALMÁRA.

Sötéten kong, zug a gyászharang...
 A szellőfüvalom gyászt hord lehelletén...
 Meg-megrezzen csendes hantok felett a lomb...
 ugy suttog, ugy sobajt, — ölére alászáll a titok dajkája, hogy fájó lelkét a nyugvó hamvak felé sirja ki... Csattogó, busan siró fülemile altasd, altasd a hős hamvakat...
 Szelid holdfény, rezgő, fájó emlékezet keresd fel a hantot, melyen a kegyelet ifju virága fakad... öntözd, ápold az áldás harmatesőjével a fésző lombokat...
 Legyen koszoruzott, megáldva emléke!
 A hős, a nagy, a dicső babért kér a győztes homlokra... kegyelet füzz, füzz babérkoszorut...
 Fájó, gyászos, áldó emlékezet önts harmatot a fésző lombokra!....

XII. Károly svéd királyról följegyezte a történet, hogy azon időtől fogva a mint első kedvese hűtlenné lett hozzá — nem jött soha ajkára mosoly.

Ha egy koronaherczeg mennyegzőjén egy szépegyő fejedelemfi keblére nyomja a tánczosnó letapodott uszályfoszlányait: tengeren innen és tul harsogva kürtöli a hír tárogatója...
 Ha egy tudós, egy hős tőlünk örökre búcsút vesz: elnémul a hála, nincs egy hangja a közfájdalomnak, nincs egy könycepp, mely ravatalára hulljon...
 Igen... a ki hona üdvéért vérzett, ki láncozokban tört meg, mert jót akart, a munkás polgár, ki világraható események szövetségénél századokra szóló munkán dolgozott keble szent lángjával, agya istenszékijével, karjai izmával! ki midőn a közboldogulás földjén jövő üdvnek szántóvetője volt, az elkapott életszélét szirt-ről szirtre dobla lelte fúradalmi jutalmát; ki még akkor is midőn a hullám összetörten partra vetette a nagy honpolgár és nemes emberbarát áldásdus melegével árasztotta el a szerény kört, melynek ege, napfénye volt; ki az által, hogy a földön, melyet önévével öntözött, világboldogító eszméket magvát vetette el, és azért, hogy példájával tüzelt, lelkesített, boldogított a világtörténelmi hatás magaslatán azon hősök között áll, a hol Washington Newton — az új idők

Mózesi és Krisztusai hirdetik a szabadságot, a népiudvot; ő, mert ugy tett és hatott, hogy a kezet, mely a fát ültette és ápolta ne lássa senki, csak érezze majdan a hajtott lombok enyhét és élvezze az érett gyümölcsöket; ő, mert neve elé a végzet játéka oda nem illeszté e szókat: „Isten kegyelméből“: nem lehet egy II-ik József. Csendes sirbaszálltát csak ama rideg, officiosus lélektelen sorok jelzik, hogy: „Lukács Dénes... nincs többé.“
 Ah — ugy van!
 Egy sebbel újra gazdagabb a föld: ő elköltöztött! Nyugalma sebet vág a föld keblén, melynek üdvéért éltében ezer sebet hasított önszívén. Egy szent seb a honföldön — egy sirhant az övé... áldás reája! Egy csillaggal halványabb a magyar ég... Lehullt a fennragyogott fény! Miért? Hogy az elköltöztött emlékek dicskoszort fűzzön... igen-igen: csillagsugárból a késő kegyelet.

Feketén borong a nemtő lelken a gyász, egyik kezében a sötét hullámu lobogó, másikban a lehajlott szövetnek... minden, minden olyan borus, oly gyásztakart... eginkön halványabb a nap, feketébb a felhő... Honnan, honnan e gyász?

Kérdezd meg a hazát, kérdezd meg a nőt, zsenge szülőiteit, testvéreit, a hűkeblű barátokat, az elhagyott árvákat, kiknek gyámola volt, kérdezd meg a szemekben égő könyceppet, melyben a szívek fájdalma forrta ki magát, — halld a szellőt, mely álomban ringatja a hantot.
 Ah a ki most rengött dajkája, ki suttogva csókolja porát, ki sirva sohajt bocsnátot a ridegült sirhalom cyprusait: — ah e dajka, e szél, e vihar — az életvihar tépte meg őt...
 Vagy nem! ő volt vérsze a viharok, ő verte láncozokba az élettengert, midőn messze elnyargalt ösvényén oda, a hol a hullámok tornya az eget veri meg.

Ő ifjan magasra hágott. Lángelméje, érzésszorgalma, deli külseje gyorsan emelék őt a katonai pályán. A délezer tüzeáradnaggy ünnepeit ifju volt a birodalom fővárosában, Görgey ismeri őt, tanult tőle.

Majd tanárrá lön Bécsben és kedvencz tudományait: a szám-, mértant, hadászatot, vegy-tant és általán a természettudományokat mívelte és tanította a növendék hadfiaknak.

Utja virággal hintett volt: fejedelmi termek nyíltak meg előtte.

Tört az ifju magasra, előre, ő maga egy világ, mely az eget öleli át s ereje még többet kíván... Evezett, hajóját tengerről tengerre kergette az életvihar, mig nem azokon a hullámokon lebegett sajkája, melyek 1848-ban az egész világot beborították.

Uj lobogó lett az árbocra feltüzve, az a

zászló, melynek istensége, jelgéje az volt, hogy: népjog, népszabadság!

Őt volt ő a mezőkön, a hol a magasra rakott oltárokon az eszmék tüze lángolt és áldozott önmön vérével.

Es ki lelke sasszárnyain csak fellegeket tudott lakni, ki a tomboló áradatban szellemét gyújtá mindig világló tornyul meg, ki csak fény és csillag volt az égen: az elsők között volt itt is, — nagy mint ember, csodás mint lángelméjü szervező a hadi sikon, legdicsőbb mint törhetlen jellemű hazafi. Ott ragyogott ő a szentelt küzdelemben, hatva napot éjet összetéve, csodákat mívelve fáradatlan munkássága által... tett és némán, szent lévél és híven többet mint ten-nie kötelessége volt. Lukács a lánglélek, a vasakarat egy tüzeárvilágot teremtett, mely csodá-kat irt fel a hadak véres könyvébe.

Ő, a tisztakeblű hazafi tudta, hogy az idők végzete igaz tetteket kíván és csak e tudatban lelkesült, munkált, öntött érzéseireket. És mert kebelében hordta tettei jutalmát, nem kívánt ragyogni névben, hanem akkor a midőn az önis-tentés, a hongyilkos nagyragygyva a hir párnáin ringott álmai poklában és fűrtjére koszo-rut font a dicsőség — ő csak dolgozott, mert tudta, hogy a babér árulót is fedhet. Legelső, kinek gyászsejtelmé hírlí hozta, hogy árulás gyilkja jár a hon melle körül, s midőn hangja mint vészharang zugott be a vakság sötétjébe riadva a vész, riadva hogy: le az árulóval! — gunymellözés lett a hűnek bére.

Nem halgatták meg a jösszjetelmet és így lön, hogy nagyragygyás, testvérvizsaly, gyermek-gyilkol ölte meg a hazát, és neki ki a babért legjobban meg érdemelte a koszorúnak csak tövisse jutott.

Elbukott a szent ügy, el a hon, önmön fia anyavéres türe szurta szívéen... és a ki küzdött ezer harczon, ezer vérszen érte, ki győzni tanított hadakat száz esatán, ki annyi babért font be a zászló dicsőségébe, ki vérével és szívével áldozott, neki a dicsőség — bitó lett a bére...!

Bitó... majd kegyelem — a rabláncz kegyelme, és a ki a szabad fényért, szabad égért vértett börtönöknek lett temetve rideg éjélebe.

Ott sorvadott, ott tört meg ő, de nem lelke, nem e szellem, melytől a szirt tanult meg szilárd lenni. A honfibu, a magárszakadt ifju nő, az apátlanul maradt gyermek, a szárnyaszegett szív a pálya közepén, a kóros börtöni lég nyommasztó súlyának és gondjának alatta megtört a test, de nem a lélek, mely reményt nem ismert soha, mert ereje maga volt az. Ő csak ezélt látott és annyit tudott, hogy érte küzdeni kell, az igaznak diadalát ő nem remélte, hanem lelkében már előre megélt. Keblében egy hit élt — a jog, egy istenség — az igaz.

Hosszu évek után lehullott kezeiről a bilincs, szeme, mely már a napfényt elfeledte újra

egyet látott, — a porkoláb lett Messiássává midőn azt mondta hogy: „szabad vagy!“

„Szabad!“
 Nyomorult gunyjáték, istengyalázás...
 „Szabad“... igen! rablánczon tört koldus bitóerdőkkel borított rabházában!

Tiszta mellén, mely vértje volt a szent harcban — ragyogó érdemjel lett a guny, a megvetés, az üldözés fekete keresztje.

Ily romhalma, ily hajótörése egy megzuzott életnek — ime az élet hátlája...
 De a nagynek nincs határ, nincs elzárt ut előtte — száz ösvényen hívja őt az élezcél.

Az, ki előbb tengereknek árja felett szállt tusára a fergeteggel, most a szerény polgári maganélet csendes tavára ereszté vihartépett sajkáját.

Üdültével egy barátjának érdekében bejárta a porosz földet, Hollandot, Belgiumot stb. azóta Nádudvaron testvéri ház közepében csendes munkásságban élt szerény kisvárosi birtokán.

Hány hitvány van az életben, kinek „tenni, hatni“ nincsen gondolata, nincs szívében egy szent érzemény — és büzös kényelmének puha kéjgágyán hever! Ő a hős, a dicső, kinek tette gyult minden láng szívéen, ki megtöröten is nemes munkán fáradozott, ő az érdemkóronázott egy szerény zugba vonta meg magát, élt mint jötevő nap — világítva, melegítve mindig.

A bölcs emelkedett nyugalman megtört a sors karja, az ember csak jót tenni tudott, a barát csak boldogított, a hős csak eget látott léptei göröngyén.

A halállal, mely mindig nyomában volt, csak ugy játszott mint egy csaholó kis kutyával, nem is akart róla tudni sem, pedig minduntalan ott lihegett és hörögte megroconsolt mellében azt a hívó szót hogy: „jere már, jere már!“... A legutóbbi időkben sokszor ha szelles idő volt, egy felőráig is elköhögött a nélkül hogy szólhatott volna.

A társaságban, a hová megjött, még a rideg falak is megelevenültek, örült, mosolygott minden mintha csak czukrot kapott volna attól az édes gondolatól, hogy itt van „Gyeni bácsi.“

Gondolatmenete tiszta, emelkedett volt, hajthatatlan igazságszeretete szemébe mondta az igazat magának — a pokolnak; éles érvekkel állított és vitatott meg oly magasan érett elveket, melyeket sokan éppen a magas bensőség miatt néha félreértettek, mert a magaslatra fel-emelkedni alacsony énjökkel nem birtak; előadása csupa tüz és szikra, melyekbe kigyuladt szemeknek villama vagdalt belé; kedélye mindig mosolygott, humora és satyrája sokszor fél-órakig kacaglásban rázott meg egész társaságokat. Ép, egészséges, találó, rövid ötletei mint pattogó parázs gyújtotta ki mindig a nevetés fellobbant szerveit. A hol ő volt ott az élet volt és pedig rózsaszinben, mely behatott a ve-

*) A „Nyir“-ben.

gó talygájába versenytársával együtt
célul tűzik ki — a nefelejs eltiprás-
sát, — minthogy azonban elnem ti-
porhatják — legalább is a verseny
futtatás okozta porfellegével elborít-
ják, s azután kárörömmel kaczagják
— gunyolják, majd babérkoszorújo-
kon ohajtanak pihenni, de nem pihen-
hetnek sokáig.

Tisztelt olvasók! a verseny: el-
mefuttatásból áll; az egyik versenyző
viszonszívelés, másik Nyirfalombok
XIV. zavaros címek s még zavaros-
sabb és epés szöveg — folytán —
semmit sem czáfol, — állit; de nem
bizonyit, komolyan nem akar szólni,
hanem gunyolódik s minednből, még
az „ad majorem Dei gloriam“ból is
satyrát üz.

Elemezzük egyenként a versenyző-
k nemes (?) szándokait, czélzásait,
mérlegeljük azon érveket melyekkel
a „Nyir“ 32-ik számában felhoz-
nak S+E előbbeni számban megjelent áll-
ításaira illetőleg czáfolataira:

Ön n. t. u. magány levelem egyik
passzusát idézve, azt állítja, hogy „kö-
vetkezetlen vagyok.“ Bocsánat a ki-
fejezésért mely szerint azt mondom,
hogy ön csalatkozik midőn itt követ-
kezetlenséget lát, mert én ez alkalom-
mal nem önhöz, hanem az olvasó köz-
önséghez irtam, a mit pedig önhöz
irt levelemben megjegyeztem azt a
legnagyobb ovatossággal s követke-
zetességgel megtartani igyekszem, de
elég lovagiatlanság volt a privát ügyet
kidobolni, mint gyengédtelesség volna
önre bebizonyítani azt, hogy political
szín változtatásának fő rugója magány
érdekből vette eredetét.

Ön gyámságnak nevezte felhívá-
sunkat, nem nagyobb gyámság-e mid-
dön önök uton utfélen capacitálgatják
a polgárokat, sőt volt idő midőn ház-

ról házra jártak bizonyos ügyben
gyámnokoskodni!

Önök is baja van a pápával s a
nonpossumussal — eltanulta versenytársától,
— ezzel a katholicismust, melynek feje a pápa — bántalmazni.
Látja ön én nem bántom önök vallá-
sát sem annak egyes institutioit; pe-
dig vannak gyenge oldalai.

A közoktatási kormány méltá-
nyosság szempontjából azt kívánja
hogy a katholicusoknak is legyen
autonomiájuk — ne aggódják ön ké-
szén van a törvényjavaslattal.

Végre biztosítom önt, hogy én
mint pap de mint gazdászattal foglal-
kozó is nem hogy konkolyt hintenék,
hanem irtani igyekszem; és városunk
nyugalmát senki sem ohajlja jobban
mint én, — bár azt tenné ön is s há-
lóját ki ne terjesztené idegen hal fog-
dosásra, mi ugyan gyéren sikerül —
kár is magát fírasztani hiszen ha még
egyszer szíletne kath. pap szeretne
lenni — s akkor méltán fel lenne jo-
gosítva, hogy a katholicusok felhívá-
sára papi szolgálatokat végezessen.
— És ezzel befejeztem ez ügyben a
vitatkozást önnel.

Nunc venio ad fortem virum —
ki magas szemöldel tekintett reám
kemecsei porfelleg várából — s a
Volksbotéból átvett regével ostromol-
ja a pápai csalhatatlanságot. Zavaros
forrásból nem lehet tiszta, vizet
meríteni. — Tudja-e ön hogy azon
két modern olasz apostol — kiknek
talán ön is uszályhordozója. — Egy-
házunk két judása, kik midőn Rómát
ostromolják kétszáz millió katholicus
hívek vagyonát akarnák elrabolni. —
Mit mondanának önök ha a protes-
tans egyházi s iskolai alapítványokat
s birtokot el akarná valaki a haza s

emberiség érdekében sajátítani! Ne
bántsd a másét!!!

Hiszi-e ön hogy engemet sem a
sületlen bevezetése sem czikkének
zagyva szövege nem lepett meg, de
nem is bosszant — ön pedig meg volt
lepetve az én czáf iratom által — sőt
még az is zokon esett, hogy az cicero
betűkkel nyomtatott. — Visszaemlék-
szik-e még ama versre: „Rumpitur
invidia“ — azután kár volt magát fá-
rasztani azzal, hogy mennyiben nem
lehetett közleményemre a „nefelejs“
címet alkalmazni — megfejtem ön-
nek e talányt, — minthogy nem kön-
nyen feledem a mit tanultam — és
szeretem az azurkék színt, nem felej-
tettem el, mit ön a pápa rágalmazá-
sára irto, azért választam a nefelejs
szíromfekete köntösben járok. De
szándokom nem volt az ártatlan (!)
(lucus a non lucendo) Nyirfalombokat
megtépászni, mert hiszen a valódi
nyirfalombok nem Kemecsen díszle-
gnek.

Kár volt önnek magát fírasztani a
fírkészéssel; valjon a növényzet me-
lyik osztályához tartozom — akár az
Idők Tanuja és Pesti Hírnök akár de
Linné Jussieu szerint — hídje el ön,
hogy sem a belladonna vagy csimpaj
válnafajához sem a rejtvenőszók osztályá-
hoz. Hát ön Cuvier szerint nem a Sa-
bella ventilabrum — válfajához tar-
tozik-e — avagy talán az urticához
mert „urit mature quod vult urtica
manere.“ — No de ön sem növény,
habár Nyirfalombokkal kérkedik is.
— Igen jó gócsövem van s amint
önt vizsgálni s megismerni igyekszem
Humboldt szerint új világrész
tünt szemem elé, — egy Vitéz lát-
tam — talán Joannes Háryt — ki a
jelenkor vívmányaival dicsekedett —

materialismus, rationalismus — com-
munismus, socialismus — freimaure-
rismus mind megannyi az emberisé-
get boldogító tanokkal.

Don Quichottenak is keressen ön
más szereplőt — hiszen ugy sem illik
az én pajzsomra ama kihívó devise:
„Róma vagy halál“ az Garibaldinak
s imádoinak jelszava!

Ön komolyan nem méltatott enge-
met a vitatkozásra — ám legyen, én is
enyelgek önnel. — Tehát nem hiszi
komolyan a miket rólam, — továbbá
a kardinalisokról, püspökökről —
Róma telhetetlen Molochjáról kön-
nyelműen állított, — nem hiszi kö-
molyan, midőn a „non possumus“ el-
vét bálványimádásnak — az Isten di-
csősége jelszót sötét s véres iszonyu-
nak káromolja!

Záradékol német íróra s Weber
költőre hivatkozik ön, ugy vélem —
nem hiszi azt sem komolyan hogy
azok műveinek idézett passusai reám
alkalmazhatók legyenek — ne is hídje
különbön utasítom önt Dr. Hoche:
„La fable et la vérité“ művének ol-
vasására.

Végre mint Uomo di grand'affare
dar del tu — tegezve azt mondja
— Boszankodól, tehát nincs igazad,
— mire ez a viszhang: Dehogy bosz-
szankodom — igazam van!

És mint Taubmannak helyeseb-
ben írnia kellett volna:

Si cum Jesuitis, cum Jesu itis,
Si cum Jesu itis, cum Jesuitis.
Felebaráti figyelmeztetésül azt
tanácsolom Z. Y. urnak hogy a két
betű elibe tegye a V betűt is — így
lesz: omne trinum perfectum. — Ez-
zel bezárom a vitatkozást: Claudite
jam rivos pueri sat prata biberunt.
— Az okosabb elhallgat ez ügyben,
mert hallgatni arany.

Simon Endre.

ségik kicsinél nagynál egyaránt. Szellem, ke-
délye szakadatlan harcban állott a külső élet-
tel. Ez nehékes, rögs, színvesztett, szellem vil-
lámkönnnyű, szökdelő, kedélye mindig szívárvány-
szint játszott, melyen oly jól esett elmulatni a
vele rokonsziveknek.

Szeretett opponálni csupa szeretetreméltó-
ságból, sőt tréfás óráiban sokszor elv gyanánt
mondá ki, hogy nem szereti azt, a ki mindig
a legutóljára szólónak ad igazat, vagy a ki má-
sokkal együtt csépel szalmát, — ez mindössze
sem nagy mesterség, hanem szembezállani a
legerősebb állításnak, azt megtámadni, megvi-
tatni, tisztogatni, nemesíteni a próbák tüzevel,
— ezt szeretem én.

Azon dolgok közzé, melyeket soha fel nem
foghatott, tartozott — a csüggedés, a panasz,
a kislelkű elkésredés, a sors elleni zúgolódás.
Annira eszményi volt nyugalma, oly emelkedett
önérzete, hogy hallám őt akként nyilatkozni,
miserint ha hatalmában állana az életet még
egyszer kezdeni és átélni, megint csak ugy fogna
hozzá és kíváná végig, a mint volt.

Kedélyes délutáni órákban el-elbeszélgette
aztán, hogy mint volt régen, hogy a börtönben
bajtársaival együtt mint költöttek ki a csirkét
csupa időölés- és tudnivalóból: vajjon fejlesz-
het-e az emberi test is ehhez elegendő hőt ma-
gából? neki magának is olyan furcsa kis kakasa
született, hogy...

A halállal mindig csak félvárról beszélt,
nem süvegelte egy mákszemet sem éppen, mert
öt is olyan hóhérnak tartotta, a ki a kényszer
parancsára őt; ennek legjobban szeretett a
szeme közé kacagni, ugy hogy 1849-ben bi-
lincsekbe fűzve éppen abban a vaskalitikában
fűtörészett, a melybe a kötéltre ítélteteket tévék
a kivégzés előtt; ebben a nyakcsiklandós álla-
potban találja őt egy ismerős osztrák tiszt és
ilyforma gúnynyal szól be hozzá: „memento
mori, pater Gregori!“ Ó aztán kiegészítőleg így
válaszolt vissza: „fumigo mundum, leck mich...
..... punctum.“

Hivatalos teendőiben számtani szigor és
feddhetlen pontosság jellemzik őt, akarata, szava
mindig tekintély, mert erkölcsi okok alapján
nyugszik; a betűt soha sem vette abcei érte-
lemben, hanem annak mindig szellemét kereste
és követelte, különben túlszerű, túligénytelen,
túlelegedett volt, sokszor engedte a csibefit lár-
mázi az öreg kakas ellen, holott minden geb-
beszkedése nem volt egyéb meddő kukorikolás-
nál; de ha szólt, akkor aztán mennydörgött
és villámlott, csak hogy ennek a villámnak az
a jó tulajdonsága volt, hogy kedvesen ütött és
édesen vonzott, utána pedig egészen üdén érez-
tük magunkat, mikéntha a rekkenő nyári léget
a felhők fűrdője mossa meg.

Öt nem tudta senki másként nevezni, mint
szeretet nyelvén. Tüzei, kik előtt különben

föltétlen tekintélye volt, legszeretöbben nevezék
öt „ezredes bácsi“-nak; az árvák pedig, kiknek
legutóbbi időben gyámja volt, uton-utfélen szó-
lították őt és egész boldogok voltak, ha mond-
hatták, hogy: „édes gyámtyám!“ A külsősé-
gekre oly keveset adott, hogy mint ezredes hi-
vatalos megjelenéseiben sem viselt egyenruhát
s mindig újság volt, ha őt a formák előírása
szint lehetett látni.

Ifjú korában szörnyű gyalogló volt. Olasz-
országból több ízben sétált át hazájába látoga-
tába. Pestről misem volt neki N.-Váradra átszól-
ni. Ő ismerte a fellegek rejtett gondolatát, a
nép hozzájárt kérdeni: lesz-e eső?

Ő a ki diogenesi lélekemelkedettséggel tu-
dott melegegetni lenni, saját kezeivel kapálta
fel pár hold földjét buzájának, a legoszintébb
munkaszeretből.

Előtte király volt a koldus, és koldus a
király; az egyének mértékélésénél csak egy mér-
tékert ismert, e mérték: ember, s a mérték ke-
zelője: testvér.

Vegyük őt mint tudóst, nyugodt-lelkű böl-
ceset, áldozatkész hőst, munkás polgárt, gondos
szülőt, szerető testvért vagy igazkeblű barátot,
másként mint a szeretet szavával nem szólha-
tunk róla; ő ha koronát tűrne fején: a szív
tenné azt rája fel.

Övé maradt a szeretet áldása, mienk
szeretet fájdalma. Egy töröl szakad mind a két
érzés: a róza és a tövis — a szív gyökeréről
és a lánczón összefüggünk vele, mig belőle tart
— ő a mienk maradt örökre...

Es mégis oly gyászos borulat, oly sötét
szárnyú gondolatok ropkednek homlokunk redői
közt, ha árnyához visz el emlékezetünk.

Ki adhat színt a gondolatoknak, ki adhat
mosolyt a szív fájdalmának? Az idő, az idő
ruhájába öltözködött — Isten.

Várjuk őt, kérjünk tőle vidor derületet.
Lobog, feketén integet a zászló szárnya,
mely alatt küzdött egykor, mikéntha elköltözött
szellemének bucsusókot küldene.

Nyugodjál, légy megáldva békeágyadban!
Ujra sötétlő boru, vissza-visszatérő gyász...
Ő nincs többé! Hol van? Ott, a hova mind-
nyáján megyünk majd...

Sötét, borús gondolat... a felhőkből Isten
arcsa tűnik elénk s lelkünk a hit szárnyain le-
beg, mert ez bizalomra tanít, és a por felé
emel... a gondolat boruja eloszlik és a felle-
geket a kisítő nap fénye tépi foszlánydara-
bokra... oh higgyünk, higgyünk!... fejünk
felett az ég...! Ó a nagy, a szírtlélek nincs
többé!

Ah nem az, csak tisztulni ment a portól.
Hangja, szíve itt mulat közöttünk. — a
barát ott látja lelkét, midőn serleget őrítve
köny csordul szeméből, a gyermek, az árvák, a
hon kebelén őrzi őt, — nem vész el a nagy,

hanem — megdicsőül, a vasidőnek nincs rajta
hatalma, „a koporsóból kitor és eget kér...“

Ott pihen ő szebb hazába térve, — az
életvihar nem tಂಬol már ragadó örvénylábak-
kal pályáján, elült a zaklató vész, a csapásra
töltött hullámok fodra lesimult, minden sik, min-
den zajtalan, — az elhagyott szírték bordára
nyugodni száll a lebegő sirály. Kell, hogy a nagy
télre tavasz kövekezzék, kizöldüljön az elsárgult
életlomb s reá az örök üdv keze hirtelen kos-
szorot, virágot — ő nyugodni ment, hamvain
a béke angyala lebeg — melyért vérzett, mely
igazainak küzdelmében elbukott — kelére tért
a védett anyának.

Ily fiak anyja ne féljen! Elhullnak bár a
hü fiak, megtépve bár a szent lobogó; de az
a vér, mely tengernyi özönnel ömlött a földre
— adóssá tette a jövőt. A véráztatott föld le-
ket kapott — eszmével terhes minden szem
pora. Az eszmék magva kikélt majdan, hajt sar-
jat, virágot, érett gyümölcsöket, hogy boldog le-
gyen e hon. De ti kik a fergeteg menykővei
közt hintétek be üdvemaggal a földet egymás-
tán mentek lassan-lassan, — az életnek csak
tövisre terem számotokra, fíradalmaitok jutalma
legfeljebb egy fejteket felé tüzött galy és koszoru,
s az áldó utód szentelt fájdalma emlékeket ke-
gyelettel ápoló oltárán.

Ti elmentek hogy közelebb jöjjetek a hon
szívéhez, ti elmentek megtisztulni a megdicső-
ülés tüzeiben, ti elmentek szemek elöl, hogy
a Pantheon oltárain mint isteneket lássunk vi-
szont, és ha teremtő idők felforró vihára ujra-
riad: szellemetek ott lebeg a szent lobogó ki-
bomlott szárnyai felett, ti újra a hősök sorai-
ban álltok hogy megmutassátok a küzdelem he-
vében: merre a dicsőség utja. A ti lelketek ta-
nít, vezet bennünket — és mi követünk áldó
kebellet, követünk, mert nyomaitokon az igaz
győzelme van.

Ő is elment... már látjuk a szent tűz lo-
bogását — a Pantheon dicső népe oltárra emeli
öt. — Ő nincs többé — ki mondja ezt?!

Kérd meg a hazát, s mind kik őt szerették,
valamennyi szívére fog mutatni s azt mondja,
hogy: itt van, ő él és áldott örökre.

Most tudjuk, mi volt ő, mert az élet ritkán
mutat tisztán, „az élet nyugtalan folyama csak
zavarosan festi a fényalakot, hanem a halál esen-
des tengere tisztán tükrözi le a napot és a mesz-
sze táv akként nyugszik lábaink alatt mint sze-
lid, enyhítő holdvilág.“ *)

Sokszor akkor érezzük valaminek a nagy-
ságát, midőn már nincs birtokunkban... ha em-
ber volt a kit elvesztettünk: az elvesztett nagy-
ság érzete megérzékül rajtunk, s a kebelünkre
tüzött gyász, a szív dobbanásain égő fájdalom,
a szentelt emlékezet tövissel koszoruzottan, a

*) Jean Paul.

lélekrázkódás forradalmából számokat vesz elő
és a belső világ küljelenségeiben azon mennyi-
ség rajzolódik le, mely az elvesztett nagyság
mértéke. Sohasem nagyobb és dicsőbb e mér-
ték, mintha az maga a keblünkben égő szere-
tet és kegyelet.

Sohasem érdemelte ki magának tudós, hős,
barát, testvér, honpolgár e mértéket annyira, mint
kinek most előttünk emlékoszoruozott sirhalma
— Lukács Dénes tízezeredese.

Az igazkeblű honfi hálásan közelíti meg em-
lékét; az árván hagyott nő és gyermekek szíveik
fájdalmában hordják őt; a hü baráti kebel ra-
gyogó könyvekben beszéli el vesztését, midőn
a felesendülő szokott serlegek sorában a leg-
vidámabb némán, felborulva áll és hasztalan
várja az aranyhullámú bort és kedvet; az árvák
kiket elhagyott soká eljárnak még sirhalmára
koszorúját könyvek haramatjával öntözni, s az a
sohaj, mely kebleik mélyéről felszakad minden
marványgúlnál hangosabban fogja elmondani:
ki fekszik ott alatt.

A fájó emlékezet holdfényénél soká fog még
virasztani hamvai felett a kegyelet angyala. És
ha szelleme felkeresi olykor-olykor az elhagyott
kedveseket, a hantján felsohajtó szello sutogá-
sában, a cyprusai között felsíró csalogánydal-
ban, a koszorúiról felszálló illatfelhőben — ott
látjuk őt, ő beszél velünk, ő száll magasan le-
begő szellemutrá, ő — a nagy, a dicső...

Halkan zizeg a hantok felett meg-megre-
zenő fűszál, sutogva beszél a lehajló lombbo-
rulat, a reszkető virágszirmokon egy-egy har-
matgyöngy rezeg, mikéntha keble fájdalmát sirta
volna fel... a szellofuvalom oly felve lehel...
oly mélyen mereng a csattogó fülemile holdas
éjteleken... az égről milliárd csillag ragyog le
oly magasan, oly némán... mindenütt nyuga-
lom és béke.

Ah a halál oly jó orvos: nincs fájdalom
bírodalmában csak álom, enyh, nyugalom, béke.

Csendesen nyugosznak a hős porok, álmaik
felett a béke angyala viraszt... A kegyelet el-
eljár a nyugvó szellemhez kezében koszoru, sze-
meiben rezegő könycsépp, kebelén ima...

Pihenni ment hamvak, lebegjen felettetek:
üdv, béke, enyh...!

A tél fagyja felolvad: ragyogó nap süt ki
a felhők borulatából. A sik nem marad zárva
mindig: mély magassá lesz, a por az égre fog
költözni.

A sik olyan, olyan közel az éghez... Isten
lelke ott is él; — nyugvó hamv nem vagy magad.

Felettet örök virasztanak, porod felett Is-
ten lelke lebeg...
Pihenj, pihenj, békén!
Elköltözött, Isten, Isten veled...!

Dobránszky Péter.

A Hajdu-kerületből.

(Rövid kivonata a folyó hó 3-án tartott kerületi kisgyűlésnek.)

Felolvastatták és kihirdették a f. évi XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX és XX-ik már legfelsőbb szentesítéssel ellátott törvény-cikkelyek.

A belügyminiszteriumtól Szoboszló, Nánás és Hadház városok közönségeinek törvénykezési költségpótlást kérő folyamodásuk azzal küldetvén le, hogy a városi törvénykezési költségek fedezése tárgyában m. év martius hó 2-ik és 4-ik napján keletkezett országgyűlési határozat nevezett városokra azért nem alkalmazható, mert ezek közigazgatási és törvénykezési költségeiket saját jövedelmükből maguk fedezni képesek, s mint ilyenek annál fogva költségmegtérítésre igényt nem formálhatnak; e téves hiedelem és felfogás eloszlatása s városunk szorongatott anyagi körülményeinek egész valójában földterítés céljából, illető városok közönségei jövedelmeik és terheik tétel és szám szerinti pontos kimutatására utasították.

Kellemes határu volt azon pénzügyminiszteri rendelet, mely szerint a Hajdu városok által 1861-ik évben háziadó címén befizetett 12,478 fr. 72 krnyi összeg az egyesek adótarozásába az egyénies kimutatás alapján betudatni rendeltetett.

A földmivelés, ipar és kereskedelmi miniszterium rendelete folytán az 1867-ik év őszén vagy ez év tavaszán kenyernek való termény-nyel bevett terület mennyiségéről kimutatás terjesztett fel; mely szerint a Hajdu-kerületben 14,899 hold föld búzával, 26,614 hold rozsossal és csak 2693 hold van kétszeresrel bevettve.

A XVI szepesi városok kerületének azon kérvénye mellett, melyben törvénykezési költségüket az állampénztárból segélyeztetni kérik, a képviselőházhoz támogató felirat intézettek.

A megürült doroghi gyógyszerész személyes joga pályázat útján Farkas Antal gyógyszerészre ruháztatott át.

Vámos-Pécs város közönsége bejelentette, hogy csőd folytán városi főjegyzővé 11 pályázó közül Kovács Kálmán választotta meg.

A 8-ik sz. uhán-erzed parancsnokságának tervezetével szemben, a kerület részéről a téli időnyre Nánás és Dorogh városok, előbbi egy, utóbbi felszázad katonaság elhelyezési állomá-saiul javaslatba hozták.

Tanácskozási rendszabályzatnak idáig is hiányát érezvén: ilyen kidolgozásával Wespreny Gáspár első alkalmatvány elnöklete alatt küldöttség bizatot meg.

A hús-árszabályozást illetően: a marhahús ára Bősörmeny, Szoboszló és Nánás városokra 18, Dorogh, Hadház és V-Pécsre nézve 17 kr-ban továbbra is fentartatni, ellenben a juh- és borjúhús ára különbség nélkül 12 kr-ra szabályoztatni határozottat.

LEVELEZÉSEK.

Nyiregyháza, aug. 13.

A megyei Honvéd-Egylet az országos honvéd-gyűlésre küldendő képviselő megválasztása tárgyában e hó 12-én Nyiregyházán tartá meg közgyűlést, melynek eredménye, hogy képviselőül Fráter Sándor, Szomsz Károly és Szabó Ábrahám választottak el.

Hogy a képviselő megválasztásán kívül a gyűlés foglalkozott-e más kérdések eldöntésével is, — az jelen közleménynek nem tárgya, — azonban a legjobb akarat mellett sem lehet ez uttal a nyilvánosság itélő szöke elé nem hozni, miután a szándékos elhallgatás magában véve is hazafüti bűnnek lehetne nevezhető, azon tisztkara, a gyűlésről mondhatni szándékos elmaradásával tanusított, — alig voltunk nehányan a volt közgyűlések és alisztek kivételével, kik honfiai s bajtársi kötelességük érzetében a tanácskozási részvételre voltak.

Annival inkább bünül róvható fel a vétkes részvétlenség, mennyiben e gyűlés határideje, helyisége s tanácskozási tárgya jelezve, s hírlapok útján is közzététel volt.

Némelyek a részvétlenséget azon indokban vélik keresendők, mely a Honvéd-Egyletnek közel jövőbeni feloszlását hozza kilaátába, — azonban, bár mi fog is történni az eddig, ha nem nagy pártolásban is részvétel honvéd-egylettelekkel, — az országos segélyezés befejezése s a törvények által kimondott honvéd sereg tényleges életbeléptetése után, — sem a szükségképeni feloszlás, sem pedig egyéb okok nem mentik fel a volt honvédet, hogy erkölcsi és anyagi segélyezést igénylő volt honvéd társai irányában hű fiú és bajtársi kötelességét jövőben is ne gyakorolja — annival inkább lesz erkölcsi kötelességük a pártfogolás terén működni azoknak, kik befolyásukkal pártfogoltjaink részére a kívánt eredményt is biztosíthatják.

Krasznay Gábor
volt honvéd.

Nyiregyháza, jul. 9.

Tisztelt szerkesztő úr!

Egy éve már, hogy becses lapja mint Szabolcsmegeye és a Hajdu-kerület közlönye fennáll, éve már annak, hogy becses lapja hasábjain a közérdekű hírdetések a közönség tudomására juttatnak, — s ime ezen hírdetmények között ez idő alatt egy megyei s egy városi törvénykezési végzésen kívül többet nem szemlélhetni.

Nem czélem hosszasan magyarázgatni e végzés közérdekelnek elkerülhetetlen szükséges voltát, s nem azt, hogy a megye és városi törvénykezési kebeléből keletkezett azonnani vég-

zéseknél, bírói határozatoknak közzététele, — melyek ingók s ingatlanok eladását rendelik meg, — mily előnyt nyújtanak az összes közönségre nézve, — azonban az alábbiak közlése mellett — szabad legyen annyit szerényen megjegyznem: miszerint Nyiregyházán divó templom előtti hírdetgetések e czélnak teljesen meg nem felelnek. (De még a Budapesti Közlönyben való hírdetés sem felel meg, mert a megyében alig van néhány ember, ki ezen lap hírdetéseit olvassa, holott lapunk többnyire minden előfizetőnk által A—Z-ig olvastatik. Szerk.)

Hagyján volna ez, ha ezen hírdetgetések egyedül a kevés értékű ingókra vonatkoznának, — azonban sokszor s leg több esetben ingatlanok árverés útján eladása rendeltetvén meg, — e tekintetben a divó templom előtti hírdetgetés korántsem elegendő arra nézve: (nem bizony, mert a közrendű népet kivéve — kinek nincs ideje s alkalmá lapot olvasni — senki sem áll meg a tolongásban, hogy végig hallgassa az őt sokszor nem is érdeklő hírdetést, ellen esetben a lapban sokszor azt is elolvassa, a mi nem érdekli. Szerk.) hogy az eladás alá bocsátott ingatlan előnyös eredményt hozzon a tulajdonos egyén, testület, csőd vagy hagyatéki örökösök javára.

Tudomásom szerint gyakran megtörtént az: hogy nagyobb részű ingatlan vagyon adatott el hatóságilag, — az eladást a szokászerű templom előtti hírdetés előzvé meg egyedül, — s ezáltal a közérdeklő gazdalközönség a vételtől elhúttatván, (lapunk fennállása óta az nem törtéhetett volna, mert nincs község a megyében, melybe legalább egy-két példány ne járna. Szerk.) nagyon természetesen, hogy a leg több esetben az árverés alá bocsátott ingatlan vagyon eladási ára a különben is csekély becsérték meg sem közelíthette, holott ellenkező esetben azon túl is csapott volna.

Sokan lesznek, kik czikkemre majdan így felelnek: „e lap megjelenése előtt csak templom előtti hírdetéseink voltak s mégis czélt értünk.”

Azoknak így felelek: „más a kor, többfélék az igények — andere Leute, andere Sitten.” — Ennekelötti hírlapunk alig volt, mégis megel-tünk, mai korban az „alig” már ki nem elégít.

Nehogy tehát akár egyesek, akár testületek, akár hagyatéki örökösök is, ily egyszerű templom-hírdetgetés folytán elárverelt nagyobb részű ingó s ingatlan vagyonok eladásánál a jobb vevők elmaradásával tetemes érték-csonkultást szenvedjenek, s nehogy ezáltal sokaknak mintegy alkalom nyújtsák keserű panaszra — felkérem egy a városi, valamint ezuttal a megyei törvénykezési becses figyelmét: jövőre nézve oda működni, hatni, miszerint az érintett tárgyu végzése, bírói határozatok alapján fogantatandó árverések, árverési határnapok s helyek a „Nyir”-ben mint Szabolcsmegeye és a Hajdu-kerület közlönyében, a közönség kellő tudomására juttatassanak.

Es én meg vagyok győződve arról, hogy kellő siker követend mindenkoron ama kis fáradságot, mely ezen közzététel által az ügy érdekében tétetik; annival is inkább, mert biztosan merem állítani, miként a „Nyir” érdemes szerkesztője e hírdetések után járó díjakat nem fogja felette magásra eszignálni. (Nem csak nem eszignazzuk magásra, sőt a hivatalos hírdetéseken igen csekély díjért közöltetnek; mely összeg bizonyára tisztességes, ugy lehet ezerszeresen megterítve lesz azáltal, ha több concurrens fog jelentkezni az olvasott hírdetés nyomán. Szerk.) Midőn ezen sorokban foglaltakra a hatóságok figyelmét felkérném, maradtam stb.

Sz. P.

BEL- ÉS KÜLFÖLDI HIREK.

— A „Pester Journal” két hajmeresztő esetet közöl terjedelmesen; az első egy egész család mérge általi halála; t. i. egy vasúti hivatalnoknak özvegye négy gyermekével és 70 éves anyjával két hó előtt Pozsonyban Bécsbe átköltözött, hol az említett család nagy nyomorral küzdött. Folyó hó 11-én reggel az egész család az öt éves Armin kivételével a szobában halva találtatott. Az életben maradt gyermek — meny nyire töle kivethető — a reggeli ideje alatt az utcán volt, és csak akkor jött a szobába, mikor édesanyja már csak annyit mondhatott: „egyed. ott a früstököl.” — A másik eset — de előbbinél sokkal borzasztóbb — az eszéki plebános gyalázatos — a rablásnál lényesebb — tette. Említett pap egy tízéves leánygyermeken aljas erőszakot követett el, és csak az orvosi fáradságtól ment meg a gyermek életben maradt. A pap bünyfenyítő vizsgálat alá vétetvén, és mint kiderült, már több ártatlan gyermek lett aljas vágyainak áldozata, melyek közül néhány meghalt, néhány pedig örökre nyomorék. — Mit érdemel egy ilyen gazember? a spanyol unguisítő összes torturáit!! — Mint az „Ung. II.”-nak Zágrábról f. hó 11-ről távirják, Pakracznál a falusi nép egészen elpusztítá az ottani esch letelepültek mezoit és legelőit.

— Bécs, aug. 12. A magyar korona országai és a reichsrathban képviselt országok részére közös hajólobogó használatáról szóló törvényjavaslat elkészült; a kereskedelmi miniszteriumtól áttétetik a többi miniszteriumhoz és azután a magyar konferenciához.

— A f. h. 8-ra Krakóba egybehívott népgyűlést, melynek nyugati Galicia képviseltetéséről kellett volna gondoskodnia a Svájcban állított lengyel emlek leleplezésénél, a hatóság eltilotta.

— Brockhausnál politikai röpirat jelent meg Münster gróftól e cím alatt: „Az észak-német szövetség s az átmenet egy német birodalomhoz.” — A Rothschild testvérek — miként a történelem — politikai lapok jelentik 1859-ben 700

millio frankot szereztek Olaszországban, és 15 év alatt, különböző vasúti s részvényvállalatok által 1500 millió frankkal szaporították vagyonukat.

— Rendkívüli izgatottságot okozott mult szombaton Párisban a Rochefort által szerkesztett „Lanterne” című heti füzet elkobzása. A lefoglalt példányok száma 50 ezerre megy Rochefort maga elhagyta Páris és Brüsselle ment; valószínűleg itt fogja folytatni a „Lanterne” kiadását.

— Hohenzollern Károly román fejedelem brassói jelentések szerint az Oláh-Moldvaország és Austria közötti határokat inspicálja, sőt a hegyszorosokat fényképezeti is egy vele utazó photographus által.

— Rómából a francia sereg — hir szeint — vissza fog hivatni, s helyébe spanyol őrség lép. A francia kormány azért teszi ezt, mert különönsnek találja azon sz. várost és kormányt védeni, mely az „általános zsinatot” azért hívta egybe, hogy a műveltség és így Franciaországnak is hadat üzenjen.

— A porosz király és az orosz czár 12-én találkoztak Schalbachban. E találkozás ismét felidézte a politikában az orosz-porosz szövetség remét.

— A délnémet katonai szövetség megalakulása nem sikerülvén, e hó közepén találkoztak lesz Bajorország, Württemberg és Baden hadügyminisztereinek Münchenben, a végül, hogy újabb kísérletet tegyenek a kitűzött czél érdekében.

— Mazzini politikai pártfelelhez levelet intézett, melyben a nagy agitator kinyilatkoztatja, hogy ő nem kíván a tartományokban fölkélest vagy a szabadcsapatok által kezdendő vállalatot, hanem az olaszoknak azt tanácsolja, hogy mindenképen az ország ellenekét segítsék utalomra. Csak így lehetne Rómát elnyerni, anélkül, hogy hasztalanul olasz vért ontanának.

VEGYES HIREK.

** Mult vasárnap a Nyiri Ferencz ur által — a Felsőtisza vidéki Gazdasági-Egylet mintateltkén — rendezett „dinnye-szüret” megérdemli a kitüntetést; a kitűnő válfajok jobbnál jobbak voltak. A jelen voltak mindannyian megelégedésüket s köszönetüket nyilvánították az ügyes felügyelő urnak, az ott töltött élvezetes pár óráért.

** A Nyiregyháza-Ungvári vasúti vonalon az előmunkálatokat a mérnökök e hét folytán már meg is kezdték. Reményljük, hogy a földmunkálatok is legfeljebb jövő tavaszszal kezdetüket veszik.

§ A sóstói fürdő-választmányok egy igen czélszerű határozatáról értesítjük t. olvasóinkat. A szegényebb lakosság iránti tekintetből ugyanis szeptember hónapra a lakszobáknak ára felülnyre leszállítottat.

** (Tizenegyezer o. é. fr. nyeremény Nyiregyházán.) Kralovanszky Mór Nyiregyháza város tisztii főjegyzője egy frankfurti sors-luzsánál 14,000 frotot nyert. A kezelő bankház két küldötte tegnapelőtt reggel el is hozta a pénzt azon állítással, hogy a nyeremény csak 12,000 frot, melyből Kralovanszky ur 1000 frot nekik utiköltség- és jutalmul adott; később derült ki, hogy 2000 frtig megcsalattott. Ugy értesülünk, hogy Kralovanszky ur a 2000 frotot per útján követelni fogja, ha megnyeri, a nyiregyházi tanítóképzőnek adja, melynek kamata szegény és szorgalmas tanulóknak kiosztandó lesz. — Örvendünk e szerencsének, s ohajtuk, hogy a kérdéses 2000 frotot is megkaphassa.

** Mai számunk hírdetését rovatában a Palánszky házastársak nőneveldéjét illető s a jövő tanévre szóló jelentést ajánljuk a helybeli és vidéki érdekeltek figyelmébe.

** F. hó 9-én egy örmester — ki ismételt hűtlenség miatt rangjától megfosztva börtönre ítéltetett — jónak látta az új hátultöltő puskát magamagán megpróbálni; a próbának eredménye az volt, hogy másnap eltemették.

** Daczára annak, hogy minden vasúti állomáson nagy falragasok hírdetik a f. h. 19-én Pestre menendő kéjvonatot, nem tartjuk feleslegesnek azt itt felemlíteni. A kéjvonattal utazók nyolcz nap alatt bármely vonattal jöhetnek vissza, az oda és visszamenetre váltott jeggyel. Nyiregyházáról Pestre és onnan vissza egy másodosztályú jegy ára 12 fr. 40 kr., egy harmadosztályú 8 fr. 40 kr.

— Folyó hó 24-én a Sóstón nagyszerű és új találmányu tűzijátékkal megnyitandó táncvígálgalom fog tartatni, melynek részletes leírása mai hírdetéseink között olvasható.

— Czeiger S. a híres bécsi olajnyomatu képek tulajdonosa, ki a párizsi világtárlaton már pár érmet nyert, most érkezett meg városunkba s ifj. Csáthy Károly leendő helybeli könyváru-sunk által e képek megszerzethetők, s annival is inkább ajánlhatjuk a szakértők szives figyelmébe, mert hallatlan olcsók s részletfizetés által is megszerzethetők. Mindenképp bővebb felvilágosítással szolgálhat ifj. Csáthy Károly könyv, zene, mű, papír s írószerek kereskedése helyben s Debreczenben.

— (A sok közül egy nagy hiány.) Ujfejtő és környéke érdekében, nem tartjuk fölösleges dolognak szót emelni azon calamitászról, mely rövid idő óta oly érzékenyen érinti közérdekeinket. A fehérítő vasúti állomásnál levő faraktárat, illetőleg annak ügyvezetését értjük; még pedig nem a fehérítőt, hanem azt, melynek intézőit nem ismerhetjük — ugyan, de létezéséről valahol; a napról napra érezhetőbbé váló, épületfa hiánya — kétségtelen tanúságot tesz. Ezen hiányok olmegefűtése, ugy a közönségnek, mint a vállalkozó társkereskedő urnak közel érdekükben áll. Hogy a jelenben ujfehértón mü-

ködő bizományosok Becsey Károly urnak, teljes tevékenysége; szakavatottsága és szolgálati elő-zékeny készsége sem képes a publicum igényeinek eléggé megfelelni; csak is a fentebbi körülménynek tulajdonítottjuk. Mert nem elég hogy az épületfa ára általán 10 százalékkal drágább a tavalyinál; a vidéken építkező — vagy részben építkezni akaró Weinberger, Spiegel, Gross, Erdődi és gróf Dessewffi és földbirtokok urnak: daczára a fölemelt faáraknak, kellő auyaghiány miatt, hátrányt és rövidséget szenvednek. Uraim, — minden vállalatnak lelke a jó ügyvezetés; a hiányos, nem szakértő ügyvezetés, rosszabb a semminél. Nem a közönség áll az ügyvezetés — haem megfordítva, az a közönség követett szolgáltatásban; ez méltó a megfontolásra. Az e tárgy — kölcsönös érdeke óvása; de egyszersmind közkereskedelmünk lassan haladó, de mindenek felett való ügyszeretete és emelése czéljából is, — nem akarjuk hinni hogy a Sepper és Satory ház, ösmert hírnevessége s ügybuzgósága soká tarthatn ezen abnormis állapot! Fát uraim, fát az építkező gazda közönségnek, ha már drágán: legalább elegendőt.

— Az eperjesi evang. collégium jogakadémiajánál Schulek Gusztáv ur leköszönése folytán megürült tanszékére Ujhelyi Boldizsár ügyvéd ur választott meg. Az eperjesi collegium jogi, theologiai és gymnasiumi szakáiban f. évi szeptember 1. napján veszi kezdetét a tanév.

— (Rablók) A „Nagyvárad Lapok” szerint Csercseny Sándor, a szalontai szakasz szolgabírája jelenté, hogy a napokban két vagy három szekér fekete-bátori lakosokkal telve hazafelé indult, s az utközben az országot közepén egy gulába rakott puskacsomagot pilantottak meg. A gula mellett öt ember aludt, egy pedig ébren őrt állott, ki a közeledő szekereket megállítatá, átnézte és semmi gyanust, azaz értékest nem találván bennük, elbocsátá őket. Másnap e hattagu rablóbandából egy bement az árpádi ref. lelkészhez, s őt forintot kért tőle. A lelkész az ép, erős embert a magas nap-számra figyelmeztette, ki azonban a figyelmeztetésnek azzal vetett véget, hogy felöltönyét szét-nyitván, bemutatta pisztolyok és késekkel díszített övét. Minden további magyarázat feleslegesé válván, a lelkész a kívánt 5 frotot átadta a rablóknak, ki kijelenté magas megelégedését, mondván: „ön szegény, öntől ez is elég; majd tudjuk, hol kell többet keresni.”

— Medgyes városában az elnök a képviselőket a mezőkről, boltokból, meg a szekerek-ről fogdostatta össze, hogy közgyűlést tarthasson. — Gyelmis Cecil, Balaton-Füreden elhunyt urnó 20,000 frotot hagyott jótékony czélokra. A magyar akademiának, a pesti nemzeti színháznak, a magyar írói segélyegyletnek, a pesti magyar gazdasszonyok egyletének, a pesti szegény gyermekek kórodájának, a szabadkai színháznak, a szabadkai kórháznak ezer-ezer frot; szabadkai származásu joghallgatók ösztöndíjzásaúl 2000 frot. Végre a szabadkai szegény-alapnak a fennmaradt többletet.

— Ritka tolvajlás. F. hó 17- és 18-ika közötti éjjel St-Margaréta helység (Krajna) templomtoronyból elloptak egy két mázsa sulyu harangot. Ledobták a toronyból és a darabokon mindjárt megosztottak. Egy gyanus egyén üldözöbe vétetvén, elejtett egy 50 fontnyi darabot az említett harangból.

— Folyó hó 12-én Nyiregyházán a honvéd közgyűlésen Beniczky Lajos honvéd-erzedes arczképe több példányban felmutattatván, az egylet minden tagjai felhívtak, hogy azon esetre, ha az ő példátlan szerencsétlenségére vonatkozó bár mi felvilágosító körülménynek nyomása jutnának, azt az egylet elnökségénél bejelenteni bajtársi és honfiai kötelességöknek ismerjék, — egyszersmind pedig a honvéd egyletek országos központi bizottmánya által e czérra kitűzött 1000 fr. jutalomhoz az egylet által 50 fr. megszá-vasztott. — Ugyanezen gyűlés a honvéd-egyletek fennállását tovább szükségesnek nem látja, határozatilag kimondotta, hogy azok feloszlata-sát elvileg elfogadják; — a feloszlást megelőzőleg azonban, saját belügyeinek végleges elinté-zése, t. i. activ követeléseinek behajtása, — pénzkészletének az illetékes megélezendők közti kiosztása, — tisztviselői számadásainak meg-vizsgálása végett stb. folyó évi szeptember hó 3-án délelőtti 8 órakor N-Kállóban a kaszinó termében gyűlést fog tartani, melyre az egylet minden tagjait ünnepélyesen meghívja.

N-Kálló, aug. 14. 1868.

Közi: Szabó Ábrahám
honvéd-hadnagy mint jegyzőkönyvvezető.

Ü Z L E T.

A nyiregyházi gabnaocsarnokban
jegyzőkönyvileg beigtattott terményárak o. értékben.

Alsó ausztr. mérő szerint	aug. 14.	
	leg-alant	leg-fent
Buza	3.50—4.00	
Rozs	2.40—2.45	
Árpa, serfőzésre	0.00—0.00	
„ táplálékra	1.50—1.60	
Zab	1.90—1.40	
Kukoricza	1.85—1.95	
Köles	0.00—0.00	
Bab	3.00—3.50	
Repce	4.50—4.75	
Mák	5.00—6.00	
Bükköny	0.00—0.00	
Lenmag	0.00—0.00	
Vörös Lóhere	0.00—0.00	
Luczerna	0.00—0.00	
Szesz, magyar itcze	21—21½	
Virágolaj, mázsánként	21—22	

Bécsi távirati börze-tudósítás.

Auguszt. 14.

5% metaliques 58.40. — 5% metaliques máj. és nov. 58.50. — 5% nemzeti kölcsön 62.00. — 1860. államkölcsön 84.00. — Bankrészvény 731.00. — Hitelrészvény 211.00. — London 113.95. — Ezüst 112.00. — Cs. k. arany 5.39.

— Kis-Várda, aug. 13. A mai nagyforgalmu hetivásáron, hol különben a legnagyobb forgalmat a dinnye képezte, mert mintegy 200 szekér jöven be, s válogatva 5-6 frton adták százát, — mind elkelt. — A búzának p. mérője 3.20, gabona mérője 2.20, árpa 1.40, zab 1.40, tengeri 2 ft 50 kr.

— Tokaj, aug. 14. Buza köblönkint 7.60. Kétszeres 7 fr. Rozs 5 fr. 00 kr. Árpa 3 fr. 20 kr. Zab 3 fr. 00 kr. Köles 10 fr. 00 kr. Tengeri 4 fr. 00 kr. Szalonna mázsája 36 fr. Burgonya köble 2 fr. Szesz magyar itcze, 30 fok, 20 kr. Marhahus fontja 20 kr.
— Miskolcz, aug. 6-12. Buza mérőnkint 3 frt 20 kr—3 frt 50 kr. Kétszeres 2 frt 20 kr—2 frt 40 kr. Rozs 2 frt 00 kr—2 frt 05 kr. Árpa 1 frt 30 kr—1 frt 50 kr. Zab 1 frt 00 kr—1 frt 10 kr. Kukoricza 1 frt 50 kr—1 frt 70 kr. Kása 2 frt 00 kr—2 frt 10 kr. Bab 3 frt 20 kr—3 frt 60 kr. Borsó 4 frt 00 kr—0 frt 00 kr. Lencse 4 frt 00 kr—0 frt 00 kr. Burgonya 1 frt 20 kr—0 frt 00 kr. Szesznek itczéje 30 fok 00—00 kr. Szalonnának fontja 00—00 kr. Marhahus fontja 00 kr.

— Debreczen, aug. 13. Vásárunk alkalmával mintegy 50.000 mérő rozs kelt el, többnyire augusztusi szállításra, mérőnkint 2 frt 25—50 kron. Buza kevesebb szükségletik és ennél fogva az ára inkább hanyatlásban van, vásári forgalma alig érdemel említést. Névleges árak 83—85 fontos 3 25—30 kr vámmázsáért; árpa jó sulyos minőségben 1 frt 75—80 kron vevőre talált, tengeri ára 1 frt 75—80 kr. Gyapju a legelhanyagoltabb czikkeek közzé tartozik, nyírás óta mázsánkint 10—15 frtot vesztett. Szesz kész régi főzés 21—22 kron ó itczéje vásároltatott mintegy 60—70,000 itcze.
— Pest, aug. 12. Időj. : száraz. Gabna-üzletünkben nem fordult elő lényeges változás. Arak : buza 89 és 88 fns 5, 87 fns 4.75—5, 87 és 86 fns 4.85, 87 fns 4.75, 86 fns 4.65, 3 hóra,

86 fns dec. szállitva 3.90 83 fns 3.45 készfizeséssel. — Rozs 78—80 fns 3.8, 3 hóra, árpa 72 fns 2.10 2.35, 67—72 fns 2.30, zab 48—50 fns 1.70, kukoricza pestv. 82—83 fns 2.17—2.20.

TUDAKOZÓ INTÉZETI HIRADÓ.

(E rovatban egy-egy közlésért 20 kr. o.é. fizetendő.)

Kerestetik haszonbérbe egy jó zongora.

Egy igen szép vasbölcső jutányos áron eladó.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos :

Börkey Imre.

Menetrende a cs. kir. szab. tiszavidéki vasut-társaság 1868. évi mártius 1-től kezdve további rendelésig.

I. Bécs és Pestről Kassa felé.

Bécs	óra	percz	napr.	óra	percz	napr.
Bécs	ind.	8	—	este	7	45 reggel
Pest	"	6	31	regg.	5	19 este
Czegléd	"	9	49	"	8	4 este
Szolnok	"	10	57	"	9	17 éjjel
Püsp.-Ladány	"	1	33	d. u.	1	3 éjjel
Nyiregyháza	"	4	33	"	6	24 reggel
Tokaj	"	5	31	este	8	9 reggel
Miskolcz	"	7	24	"	10	46 d. e.
Kassa	érk.	9	56	"	1	51 d. u.

II. Bécs és Pestről Arad felé.

Bécs	óra	percz	napr.	óra	percz	napr.
Bécs	indulás	8	—	este	8	—
Pest	"	6	31	reggel	6	31
Czegléd	"	9	34	"	9	34
Szolnok	"	10	42	"	10	42
Mező-Túr	"	12	17	d. u.	12	17
Csaba	"	2	43	"	2	43
Arad	érkezés	4	40	"	4	40

III. Bécs és Pestről Nagy-Várad felé.

Bécs	óra	percz	napr.	óra	percz	napr.
Bécs	indulás	8	—	este	8	—
Pest	"	6	31	reggel	6	31
Czegléd	"	9	49	"	9	49
Püspök-Ladány	"	2	5	d. u.	2	5
Berettyó-Ujfalu	"	3	14	"	3	14
Nagyvárad	érkezik	4	31	"	4	31

IV. Kassáról Pest és Bécs felé.

Kassa	óra	percz	napr.	óra	percz	napr.
Kassa	ind.	5	21	regg.	12	1 délb.
Miskolcz	"	7	55	"	3	20 d. u.
Tokaj	"	9	37	"	5	50 este
Nyiregyháza	"	10	39	"	7	33 este
Debreczen	"	12	19	délb.	10	26 éjjel
Püsp.-Ladány	"	1	57	d. u.	12	39 éjjel
Szolnok	"	4	43	"	4	39 reggel
Czegléd	érk.	5	46	este	5	55 reggel
Pest	"	8	40	"	8	56 reggel
Bécs	"	6	—	regg.	6	36 este

V. Aradról Pest és Bécs felé.

Arad	óra	percz	napr.	óra	percz	napr.
Arad	indulás	10	15	d. e.	10	15
Csaba	"	12	7	délb.	12	7
Mező-Túr	"	2	27	d. u.	2	27
Szolnok	"	4	20	"	4	20
Czegléd	érkezés	5	31	este	5	31
Pest	"	8	40	"	8	40
Bécs	"	6	—	reggel	6	—

VI. Nagy-Váradról Pest és Bécs felé.

Nagyvárad	óra	percz	napr.	óra	percz	napr.
Nagyvárad	indulás	10	27	d. e.	10	27
Berettyó-Ujfalu	"	11	50	"	11	50
Püspök-Ladány	érkezés	12	58	d. u.	12	58
Czegléd	"	5	46	este	5	46
Pest	"	8	40	"	8	40
Bécs	"	6	—	reggel	6	—

A vasúthoz csatlakozó postakocsik menetrende:

Nagyvárad-Kolozsvár. Indulás Nagyváradról naponkint este 6 óra 30 perczkor. Érkezés Nagyváradra naponkint reggel 6 óra 40 perczkor. (7-8 utas fölvétele mellett.)

Nyiregyháza-Beregszász. Indulás Nyiregyházáról naponkint reggel 7 órakor. Érkezés Nyiregyházára naponkint este 4 óra 50 perczkor. (3 utas fölvétele mellett.)

Nyiregyháza-Szathmár-Nagybánya. Indulás naponkint este 6 órakor. Érkezés naponkint este 9 óra 45 perczkor. (3 utas fölvétele mellett.)

Kassa-Lőcse-Késmárk. Indulás Kassáról naponkint éjjel 12 órakor. Érkezés Kassára naponkint éjjel 12 óra 10 perczkor. (3 utas fölvétele mellett.)

Kassa-Munkács-Szigeth. Indulás Kassáról naponkint éjjel 11 óra 45 perczkor. Érkezés Kassára naponkint éjjel 1 órakor. (3 utas fölvétele mellett.)

A közállomásokról indulás ideje a minden pályaudvaron kifüggesztett részletes menet-rendben van kimutatva.

H I R D E T É S E K.

Meghívás.

A Nyiregyháza-Ungvár között építendő vasut ügyében az érdeklettek folyó évi szeptember hó 2-án d. u. 5 órakor a n.-kállói megyeházban tanácskozást fognak tartani, a melyre a részvényesek s a t. cz. közönség tisztelettel meghivatnak.

(145) 3-2

Horváth Imre
társ. ideigl. jegyző.

Dohány-zsinór

alulirtnál nagy és kisebb mennyiségben — s felette jutányos áron kapható.

Szöbéli vagy levél általi megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

(150) 3-1

Ifj. Maurer Károly
fűszerkereskedő Nyiregyházán.

Legujabb és legjobb szerkezetű
AMERIKAI
VARRÓGÉPEK

6 havi részletfizetésre kaphatók alulirt irodában, hol azokon varrni minden vevő díjmentesen tanulhat. — Megjegyzendő, hogy három hónap alatt a megvett gép kicserélhető vagy visszaadható. (88) *10

A tudakozó és közvetítő iroda
Nyiregyházán.

A fogak mozgása és fogköképzés.

Tisztelt Popp orvos ur!

Egy jó barátom által ajánlott, az öntől, orvos ur, kapott Anatherin-szájviz, melyet én és nóm, és pedig az utóbbi fogainak mozgása és fogköképzés miatt, én pedig a foghús gyakori vérzésének és a szájból jövő dohányszag megszüntetésére, használtunk, valóban a legjobb szernek bizonyult be ezen bajok ellen, és nem adhatok eléggé hálát önnek ezen találmányért, és kívánom, hogy sokak előtt ismeretes legyen, hasonló szenvedőknek segélyre lehessen, ön pedig fáradozásának igazán megérdemelt díját megtalálhassa.

(58) 6-5

Gróf Tattenbach.

8371. sz. **HIRDETMÉNY!**

A cs. kir. szab. tiszavidéki vasut igazgatósága ezennel közhírré teszi, hogy az igazgatósági tanács f. é. június 10-én kelt határozata következtében a tiszavidéki vasuti üzlet vezetése céljából Pesten székelő üzleti igazgatóság felállított, mely hivatalkodását f. é. augusztus 10-én kezdeni meg.

Az üzleti igazgatóság irodája a dunasori „Heinrich“-féle házban 10-ik sz. alatt 2-ik emeletben van elhelyezve. (144) 3-2

Bécsben, augusztus 4-én, 1868.

5. sz. **Hirdetmény.**
1868

A h.-bösszörményi ref. gymnasium épületében levő kilencz bolt a hozzájuk tartozó pinczékkel együtt, folyó 1868-ik évi szeptember 3-án a helyszínen, 3 egymásutáni évre, nyilvános árverés útján, haszonbérbe ki fognak adni.

Kelt a H.-Bösszörményben 1868-ik évi aug. 2-án tartott ref. egyházi tanácsülésből.

Kiadta : **Micskey János m. k.**
(148) 3-1 jegyző.

(149) 3-1 **Haszonbérlet.**

Hajdu-Dorog és Böszörmény közt fekvő 370 hold szántó- és kaszálló föld 1869-ik év első napjától kezdve bérbe kiadó; — bővebben értekezhetni alulirttal

Uray Tamás.
Kércs, u. posta : Ny.-Bakta.

HIRDETÉS.

A Paszabi kir. kisebb haszonvételek (koresmáltási jog, halászat, fakereskedési rakhely a Tisza partján) 1869-ik évi január 1-től kezdődő három egymást követő évre árvereltetnek Paszabon folyó évi augusztus hó 27-én reggeli 9 órakor — 200 o. ért. frt bánatpénz mellett. — Az árverelési feltételek Paszabon a község háznál, és Berczelen alulirtnál megtekinthetők.

Fenntirt napra egyszersmind a paszabi érdekeltek t. cz. birtokosok urak is gyűlési tanácskozásra meghivatnak.

Kelt Berczelen, augusztus 4-én, 1868.

Várad Antal
(146) *2 birtokossági megbízott.

Árverési hirdetmény!

Melylyel a m. kir. közalapítványi czeglédi kerület főtitzsége részéről közhírré tétetik, miszerint a m. kir. közalapítványokhoz tartozó Sonkolyos és Vadási puszták folyó évi augusztus hó 17-én a N.-Várad m. kir. adóhivatalnál újabban tartandó árverés útján f. é. szeptember hó 1-ső napjától számítandó 9 % kilencz egymásutáni következő évre a legtöbbet ígérőknek az érintett adóhivatalnál időközben, ugy az árverési napon meglátható feltételek nyomán haszonbérbe fognak adni, melyre a tisztelt vállalkozni szándékozók ezennel meghivatnak.

Kelt Czegléden, augusztus 4-én, 1868.

(143) 2-2 **Földvály Gábor.**

(151) **Tánczvigalmi jelentés!**

Alulirrott tisztelettel értesitem a nagyérdemű közönséget, hogy f. é. augusztus hó 24-én azaz hétfőn este a sóstói fürdőben **Benci Bertalan** zenekara közreműködése mellett **Tánczvigalmat** rendezek. — Ezt megelőzi egy, újonnan feltalált röppentyű- és fénytűzekből álló nagyszerű **Tűzijáték**, mely alkalommal egy felékesített eleven kis bárány és egy igen szelid természetű — Waldner ur híres lovai közzül beszerzett — szürke kis ló fog kísorsoltatni.

Jegyek ára : a tánczvigalom- s tűzijátékhoz 50 kr., egyedül a tűzijátékhoz 20 kr. o. é., minden belépti jegy mellé egy sorsjegy is adatik, — külön sorsjegy ára 10 kr.

A tűzijáték 7 1/2 órakor veszi kezdetét.

Jegyek válthatók ifj. **Maurer Károly** ur kereskedésében.

Bálint Mihály, vendéglős.

HIRDETÉS.

Alulirrottak tisztelettel tudatjuk a t. cz. közönséggel, hogy nőnöveldeinkben a tanév szeptember hó 1-jével veszi kezdetét, s tart 10 hónapokon át, a midőn is julius elején nyilvános nagy vizsgával végződik.

A beiratás folyó augusztus hó 25-kén kezdődik s tart szeptember 10-ig.

Ezen határidő pontos felhasználását különösen ajánljuk az illető tisztelt szülők és gyámok figyelmébe, részint azért, mert a történeti késedelem a növendék jelentékeny hátramaradását eszközölné, részint pedig azért, mert egy bizonyos meghatározott számon felül nem fogadhatunk el tanítványokat.

Bejáró növendékek egy teljes tanév kötelezettsége mellett fogadtatnak el, évnegyedes részletfizetés mellett.

A bejárók évi tandíja, valamint a bennlakók ellátási illetékére nézve, — kérjük a t. cz. szülőket és gyámokat, — hogy értekezés végett, bennünket becses látogatásukkal intézeti saját helyiségünkben Nagy-Debreczeni-utca 1534. sz. a. — szerencsétlenül méltóztassanak.

Palánszky-házastársak
mint intézeti tulajdonosok.
(153) *1

812.k. **Árverési hirdetmény!**
1868.

Kékesei birtokos báró Vay Alajosné ő nagyságát terhelő adó és illeték hátrány-tartozásnak kielégítésére kékesei bérlői Klein Mór és Krausz Farkastól 4000 fr. bérhátrány és 1200 köböl gabona, még ki nem fizetett haszonbéri tartozás foglaltatván le. — Ezen haszonbéri tartozások fedezésére pedig említett bérlőktől 418 hold földbe vetett, holdankint 4 — összesen 1672 köbölre vetett s köblönkint 4 — összesen 6688 frtra becsült szalmás gabona vétetett zár alá. — Ezen lezárt természetűnek f. 1868-ik évi szeptember hó 14-ik napján a helyszínen Kékese községében nyilvános árverés útján a legtöbbet ígérőknek azonnali készpénzfizetés mellett el fog adni.

Kelt Kis-Várdában, augusztus 14-én, 1868.

(152) 3-1 **Mikecz János**
főszolgabíró.

Nyiregyháza, 1868. Nyomatott Dobay Sándornál.